

9 — BOLJOM STAZOM

Pogled na dvojnicu nije izazvao očekivani potres. Ništa nalik zagledanju u ogledalce.

Cura je delovala pomalo avetno, a kako i ne bi kad su je raskomadali i iznova sklopili u drugi, njenoj prirodi tuđ oblik.

„Kako je pristala? Ona ili on, šta je već bila?“

„Ona, jedina žena koja se javila. Tvoja ljupka njuškica privukla je mnoštvo staromodnih trandži, ali sam smatrao da zahvat ne treba činiti složenijim.“

„Verovatno znaš ko je bila?“

„Bila je neko, sad više nije niko. Ili ako ti bolje zvuči: ona je rezervna ti... Za lične je razloge sama pitaj. Ja nisam radoznao, a i ne hajem te nevoljnike što bi da odstupe sa staze za koju su rođeni. Kao da je ijedna ljudska staza bolja od ostalih!“

Doktor Milgrom se kod poslednje reči osmehnu, što se matorim zajedljivcima ne događa baš često.

„U svakom slučaju, mudro je sprovela svoj ludi naum. Umesto da ode kod ilegalnog kasapina ili da decenijama robuje kako bi otplatila današnji slobodan izbor, dobila je rad najboljeg majstora besplatno...ako je besplatno. Ali, to je već između vas dve.“

Još jedan smešak na usahlom licu. Ah! Svetlana je sad znala koliko će nju koštati ovaj poduhvat! Odurna doktorova fizionomija će je progoniti, kidisaće iz ogledala, dolaziti joj u košmarima – sve dok ne naiđe na nešto jače čime će je potisnuti.

Okrenula mu je leđa i usresredlila sa na devojkju. Napregla je sva čula, ali nije otkrila ni nagoveštaj stranog. Svaka pora, mladež, sve je bilo na pravom mestu. Pod svežom, brižljivo odgajanom kožom to biće je postalo kopija koja može obmanuti rođenu majku, svakog Svetlaninog ljubavnika, pa će valjda obmanuti i njega.

Zlikovac Milgrom i njegovi hirurški roboti potpuno su zaslužili izvanredan glas.

U očima dvojnice – svojim očima – čitala je o dugom i veoma bolnom putovanju do ruba smrti i natrag, o radosti i strahu, a iznad svega o želji da se izađe iz mere koja joj je određena. Napokon, cura je pustila da je živu oderu samo da bi ostvarila san!

Lako će ona otplatiti dug, pomisli Svetlana i reši se da koliko sutra krenu niz Dunav.

*

Mrzela je plovidbu, pogotovo na brzim, neobuzdanim rekama kao što je Dunav, ali za njih dve nije postojao sigurniji put. Odvratnost prema rečnoj vodi svakako nije manja zbog toga što je u prošlosti već pokušavala da mu umakne davljenjem. Od svih smrti, ta joj se činila najpouzdanija. Možda ne kao spaljivanje, ali to je bilo suviše bolno.

Nadala se da će joj Tartorov stakleni zamak na dnu biti dobar grob ili da prosto neće naći telo kada ga prekrije mulj. Međutim, al batrn joj nije bio od pomoći, vodeni duhovi su zlobni i ne pomažu nikome.

On ju je u svakom glibu pronalazio, oživljavao je i vraćao k sebi. I svaka njena agonija je bila uzalud, svako novo rođenje varka. Krivudavi putevi vodili su samo do njega, njenog brata i jedinog soplemenika, poslednjeg od besmrtnošću proklete rase metamorfa.

*

Dvojnica zadrhta pogledavši na na sivu, zahuktalu reku. Nije mogla da ne zamišlja postelju od anestetika punu oštrica, u kojoj su je danima seckali, ljuštili, krojili i prekrajali, a to zamišljanje se sve više preobražavalo u sećanje, živo i strašno sćanje na agoniju davljenja.

„Zašto si se na to odlučila?“, pitala je Svetlana.

„Želim belu kožu“, slagala je. „Želim pravi život, ne imitaciju“

„Onda ćemo se odlično složiti, pošto ja želim pravu smrt.“

*

Približavanje domu jačalo je Svetlanine moći (ako ima smisla zvati moćima ono čime se ne vlada), tako da je uglavnom sedela u brodskoj kabini, skrivena od pogleda, u društvu lažne bliznakinje, koja je sve manje ličila na nju.

Nije se usuđivala da pogleda u ogledalo, ali je osećala kako iz dana u dan poprima drugačiji lik.

Mučili su je snovi, a on je bio u svakom od njih.

Najčešće joj je u san dolazio trenutak spoznaje kakvom stadu pripada.

Sanjala je kako se kao devojčurak sa drugaricom šunja noću po šumi, da bi tamo, među stoletnim stablima, gatale nad ogledalom. Onoj koja se valjano udubi u ogledalo zrak punog meseca otkriće lik muškarca kog će zavoleti. Svetlana nije marila za ove priče, htela je da se zabavi. Drugarica je verovala malo više. A onda im je ogledalo pokazalo. O, itekako im je pokazalo, obema! Drugarica je vrišteći utekla, a ona je još dugo zurila u ogledalce koje je, kao i tolika druga ogledala ranije i kasnije, pokazivalo njegov lik.

*

„Ti si metamorf?“, pitala je napokon.

Nema smisla ćutati o očiglednom.

„Jedan od poslednja dva.“

„Pa, šta ja uopšte mogu da učinim za tebe?“

„Ubićeš mog brata. Spasićeš me večnosti.“

Dvojnica se trгла i na tren ustuknula, a Svetlana se iskreno začu-
di njenoj nesigurnosti. Šta za ženu, kadru da podnese onoliku žrtvu,
može značiti brisanje jednog samotnog, odavno istrošenog života?

„Učinićeš dobro delo“, rekla je.

„Zar vi niste besmrtni?“

„Samo ako se izvrši obred oživljavanja, a to može samo jedan od
nas. Onaj ko želi da mu se pokojnik vrati. Baš kao što nam smrtni
udarac mogu zadati samo ljudi iz našeg plemena.“

„Ali, ja nisam vaša! Moj lik je prevara!“

„Da li je?“

*

Pa i nije bio.

Nakon plovidbe i pešačenja preko obliх brda Vlaške, buјnih paš-
njaka i poludivljih šuma, u kojima ni travka ni najsitniji list nisu obič-
ni, dvojnica je stigla na cilj.

„Ti nisi Svetlana“, rekao je čim je ugledao „Mного ličiš na nju, ali
nisi... Ipak, ja tebe poznajem.“

„Videli smo se kroz ogledalce, davno, u šumi. Bila sam crna.“

„Sećam se, pobegla si.“

„Sada neću.“

Poslednji muški metamorf se veoma uporno, ali ne manje uzaludno, trudio da među bezbrojnim uspomenama na devojačka lica razabere i svojim likom oživi crnu Lusitu, jedinu ženu koja mu je, u svojoj beskrajnoj ljubavi i nesebičnosti, ostala pomalo nedostupna.

Njegova sestra se, pošto joj je budućnost obezbeđena saznanjem da će jednom ipak umreti, kratko bavila mislima šta bi mogla raditi do kraja svojih dana. To joj je kvarilo raspoloženje dok se nije setila primedbe dr Milgroma (imala je nesreću da otelotvori i njegov lik) kako nijedna ljudska staza nije bolja od ostalih.

Posle je krenula kud je noge nose, uverena da će joj usput nešto već pasti na pamet.